

Sygn. akt IV CSK 292/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku [...] Instytutu [...] w G.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę

600 (sześćset) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca [...] Instytut [...] w G., wnosząc od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 września 2012 r., wydanego w sprawie o nabycie przez zasiedzenie własności bliżej we wniosku określonej nieruchomości, skargę kasacyjną opartą na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 7 i 172 § 1 k.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że „prawidłowe (...) zastosowanie art. 172 § 1 k.c. i art. 7 k.c. w ustalonym bezspornym stanie faktycznym tej sprawy stanowiącym element uzasadnienia niniejszego wniosku wymaga wykładni obowiązujących przepisów prawa. W szczególności wobec braku ustawowej definicji dobrej wiary, jednoznacznego rozstrzygnięcia wymaga kwestia dobrej wiary wnioskodawcy (...)”. Skarżący jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał także występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie:

„- Czy dobrą wiarę wnioskodawcy - posiadacza samoistnego nieruchomości należy ocenić wg chwili objęcia w posiadanie w imieniu SKARBU PAŃSTWA - w grudniu 1972 r., czy wg chwili objęcia w posiadanie w imieniu własnym - 1 lutego 1989 r.

- Czy jest uzasadnione przyjęcie przez sądy obu instancji, że wnioskodawca - państwowa osoba prawna jest w złej wierze ponieważ w grudniu 1972 r. przedmiotowe nieruchomości były własnością J. G. mimo, że następnie stały się własnością SKARBU PAŃSTWA na podstawie tytułu prawnego, który nie został podważony (...)”.

W odpowiedzi na skargę Gmina Miasto G. wniosła o odrzucenie skargi ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje, gdy w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko w takim przypadku może być osiągnięty cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Odmowa bądź przyjęcie skargi do rozpoznania zależy bowiem od tego, czy powołane w skardze okoliczności odpowiadają przesłankom, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołał się na przesłanki przewidziane art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz żadna z nich nie została wykazana.

Skuteczne powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga poza precyzyjnym wskazaniem konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, oraz powołaniem przepisów stanowiących tło jego powstania, zaprezentowania różnych możliwych sposobów rozwiązania tego problemu oraz przedstawienia argumentów prawnych przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne trudności związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia oraz wykazania, że ma ono charakter uniwersalny, a zatem, iż jego wyjaśnienie będzie służyło rozstrzyganiu innych podobnych spraw (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań. Skarżący nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ograniczając się do postawienia pytań, które dotyczą wyłącznie prawidłowości rozstrzygnięć Sądów obu instancji na tle okoliczności sprawy oraz zasadności powołanych w skardze zarzutów. W uzasadnieniu wniosku skarżący poza tymi pytaniami nie przedstawił żadnych argumentów prawnych, które mogłyby wskazywać na to, że w sprawie wystąpiło takie zagadnienie.

Gdy chodzi o drugą z powołanych w skardze przesłanek, skarżący poza ogólnym pytaniem o dobrą wiarę nie przedstawił żadnych argumentów

prawnych, które mogłyby przemawiać na rzecz tezy o istnieniu potrzeby wykładni art. 7 i art. 172 § 1 k.c., i nie twierdził nawet, że wykładnia tych przepisów budzi poważne wątpliwości bądź wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Wobec niewykazania przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

aw

jw